

Carta a la Roser

Amiga Roser,

M'he despertat aquest matí amb el record d'un moment molt especial al cap.

Soc a la plaça Sant Jaume. És dissabte, estem celebrant la meva primera festa de la Mercè a Barcelona. Fa un més i mig que visc aquí i ja estic al·lucinant amb el pa amb tomàquet. En menjo cada dia. Els meus fills m'estan agafant les mans i la plaça s'està omplint de gent. Estic distreta mirant els grups de persones que porten camises del mateix color: vermell, rosa, verd... Quan m'adono, la plaça està totalment plena, no ens podem moure i els nens em diuen que ja no poden ni respirar. En aquest mateix moment, davant dels nostres ulls, la torre comença a pujar. No podia estar més a prop del castell de gent que apareix verticalment quasi tocant-nos. Aquest dia, un dia de setembre de 2015, va ser un dels dies més emocionants de la meva vida catalana. La setmana següent jo començaria a estudiar l'idioma que es parla a la ciutat on vaig venir a viure per amor.

El català va entrar a la meva vida per casualitat. Fins i tot per una trobada dirigida pel destí.

Com ja saps, jo soc del Brasil i parlo portuguès amb la meva família. Però des de que era petita, m'encanta parlar altres llengües. He estudiat anglès tota la vida però mai vaig pensar que l'anglès seria la raó d'estar aquí, vivint una vida catalana.

M'explico, amiga. Fa un temps, un dia de tardor, estava de vacances visitant Amsterdam. Feia fred però la ciutat estava plena de gent pel carrer. Jo mentrestant no coneixia a ningú i volia trobar-hi algun nou amic per anar a fer unes copes.

Vaig entrar a una aplicació de cites i, com que no parlo gens holandès, vaig parlar amb la gent en anglès. Aquell dia, vaig conèixer un barcelonès, el Rafael, a qui li encantava parlar idiomes com a mi.

Ell parlava anglès molt bé i encara que els brasilers i els espanyols es poden comunicar prou bé, jo no parlava castellà amb fluïdesa. L'anglès sí que el parlava una mica bé. Llavors, el Rafael i jo vam començar a parlar per 2 l'aplicació i ens vam fer bons amics. Parlàvem cada dia en anglès sobre totes les coses: música, viatges, fills, experiències i sobre els nostres amors del passat, del present i del futur. Un any després d'aquella trobada a Amsterdam, el Rafael em va convidar a viatjar amb ell i un grup d'amics catalans a Hawaii. A aquella illa màgica vam viure junts una experiència que marcaria les nostres vides per sempre: una competició esportiva, volcans, busseig amb mantes, arcs de Sant Martí i postes de sol com mai havia vist. Vam començar allà la nostra relació amorosa i, també, la veritable Babel en què es tornaria la meva vida. A la casa on ens allotjàvem es parlava anglès, castellà i català. Jo entenien moltes coses quan es parlava en castellà, però jo només parlava en anglès. Em quedava especialment encantada quan els sentia parlar en català perquè si m'esforçava molt quasi els podia comprendre. Érem a Hawaii per una competició esportiva on fèiem el suport d'un atleta català. Ell disputava el mundial de l'Ultraman i la bandera catalana ens acompanyava a tot arreu. Escrivíem paraules en català per

motivar-lo, a les finestres del cotxe que utilitzàvem a la competició. Aquells dies, jo vaig entrar en contacte amb una llengua totalment desconeguda per mi. L'últim dia de viatge un dels meus nous amics, amb qui jo em comunicava molt poc pel tema de l'idioma, em va ensenyar un vídeo molt emocionant sobre els castellers. Em vaig quedar molt impressionada amb aquell fet. Mirant els castellers amb el meu amic, i sense dir-nos res, sense utilitzar cap dels idiomes disponibles, vaig comprendre la raó per la que estava allí fent aquell viatge amb ells. La feina que vam estar realitzant ens demanava un esperit d'unió sense igual. Així que vaig tornar al Brasil enamorada doblement: del Rafael i de Catalunya. Llavors vaig decidir que el doctorat que estava a punt de fer a l'estranger el faria allà. Vaig començar a estudiar castellà per adquirir el nivell exigít per fer un doctorat però també, per parlar amb la família del Rafael, que es comuniquen entre ells principalment en aquesta llengua. Sis mesos després, vaig arribar a Barcelona. El nostre amor pels idiomes està força present en la nostra vida com a parella. El Rafael va aprendre el portuguès i, després d'un any vivint junts, els seus fills ja em comprenen en el meu idioma natal i en parlen alguna paraula. Amb ells i els meus fills, que juguen molt junts en totes les llengües, tinc totes les experiències d'una mare catalana: cuino pastissos per Sant Jordi i ajudo a fer capgrossos per la festa major de l'escola. El Rafael i jo tenim converses molt curioses. Jo moltes vegades parlo amb ell en portuguès i ell em contesta en castellà de manera totalment natural.

De vegades també ho barregem tot, comencem parlant en un idioma i acabem la conversa en un altre. Quan ens barallem o hem de parlar d'alguna cosa molt seriosa, parlem en anglès, el nostre idioma original. Creiem que així estem en el mateix nivell per discutir. Però he de confessar-te, amiga, que quan sento el Rafael parlant en català, no sé per quina raó, em fonc. De veritat, crec que estic totalment enamorada de la llengua catalana i he de dir-te que una de les millors coses d'estar aquí es veure la manera que els catalans preserveu els vostres costums i la vostra cultura. Això és molt enriquidor per mi. Aquest enamorament va fer que jo busqués una parella lingüística al Voluntariat per la llengua (VPL), per aprendre més i tenir algú que només parlés en català amb mi. I et vaig trobar, amiga Roser. Quina sort, la meua!

Amb tu vaig aprendre a sentir-me orgullosa del meu nou idioma. I per tu és que cada setmana quan ens trobem per fer un cafè i xerrar tant com podem, faig relats com aquest sobre la meua vida. Ets una amiga increïble i per això t'escric per contar-te la novetat d'aquesta setmana: que m'encanta molt viure en una Babel dins de casa. El Rafael i jo ens casem!